

Σκέψεις πάνω στο κείμενο : ΠΩΣ ΠΑΡΑΚΙΝΟΥΜΕ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΤΗ ΜΑΘΗΣΗ
(Μία σειρά 15 Μαθημάτων του Dr. Dreikurs & Br. Grunwald)

Μερικές βασικές αρχές για τη λειτουργία μίας δημοκρατικής κοινότητας

ΕΡΩΤΗΣΗ: «Αλλάζοντας τη σχέση ανάμεσα στους γονείς και το παιδί, μήπως αυτό δημιουργεί και αλλαγές ανάμεσα στις σχέσεις των δύο γονέων (π.χ. της συζύγου με τον άνδρα της);»

ΑΠΑΝΤΗΣΗ : Ναι, γιατί οι σχέσεις είναι διαδραστικές. Από την στιγμή που το βασικότερο κίνητρο μας είναι να ανήκουμε, οι αλλαγές μέσα στο σύνολο που επιλεγούμε να ανήκουμε, μας επηρεάζουν και μας οριοθετούν.

Το πρώτο κύτταρο στο ανήκειν είναι η οικογένεια - που θα μπορούσαμε να την ονομάσουμε «**εργαστήρι σχέσεων**» - μια που μέσα σε αυτήν, το κάθε μέλος της, ασκείται και εκπαιδεύεται συναισθηματικά και ψυχολογικά. Όταν αλλάξει οποιοδήποτε από τα μέρη, θα αλλάξει και το σύνολο, αφού αλληλοεπηρεαζόμαστε, όπως ακριβώς συμβαίνει και με το φαγητό, που η γεύση του θα εξαρτηθεί από τα υλικά που θα βάλουμε μέσα. Όταν αλλάξει το ένα μέρος ακολουθεί μια αλυσιδωτή αντίδραση, αλλάζοντας και τους υπόλοιπους.

Ένα απλό παράδειγμα: Έχουμε ένα παιδί που κλαίει κάθε βράδυ και δεν αφήνει τους γονείς του να κοιμηθούν . Αν αυτό κρατήσει καιρό, δημιουργεί εκνευρισμό ανάμεσα τους. Τους οδηγεί σε αλληλοκατηγορίες και σε τσακωμούς («Πες μου πως θα πάω αύριο στην δουλειά;») . Έστω ότι η μητέρα κατανοεί ότι το παιδί κλαίει την νύχτα γιατί η ίδια δεν δίνει αρκετό χρόνο για να μείνει μαζί του και του λείπει . Αποφασίζει, αντί να έχει το σπίτι της στην εντέλεια, να βάλει σε προτεραιότητα τον χρόνο της μαζί του & να παίζει, όταν θα είναι στο σπίτι. Φυσικά, αυτό θα την κάνει να παραβλέψει κάποιες από τις άλλες δραστηριότητες της .Γι αυτό και ζητά την συνεργασία από τον άντρα της. Αυτός συμφωνεί , δοκιμάζουν πειραματικά και – ω του θαύματος- το παιδί τους ηρεμεί –αφού καλύφθηκε η ανάγκη του .Οι δύο σύζυγοι μπορούν να είναι τώρα & μεταξύ τους καλύτερα. Έτσι όταν η μητέρα ανακαλύπτει ότι αυτό που έμαθε, δηλαδή πως να φέρεται στο παιδί της σωστότερα, μπορεί να το εφαρμόσει και με τον σύζυγο της. «Προτεραιότητα θα δίνω στις σχέσεις και όχι να δείχνουν όλα τέλεια».

Η δράση του ενός λοιπόν επηρεάζει το σύνολο κι αλλάζοντας το ένα μέρος θα δημιουργηθεί μια νέα δυναμική. Το εάν αυτή η νέα δυναμική θα είναι λειτουργική ή μη , εξαρτάται από τις σχέσεις τους. Δηλαδή **όταν δεν υπάρχει ανταγωνισμός** («Θα γίνει το δικό μου») ή αδιαφορία – **έλλειψη συμμετοχής** («Είναι δικό σου θέμα») - **συναισθηματική απόσταση** («Κάνε ότι θες, δεν με αγγίζει ») ή **άσκηση εξουσίας**(«Εγώ ξέρω, εσύ δεν ξέρεις») κλπ και **ο στόχος είναι να πράξουμε μαζί**, για το κοινό καλό.

Με τις Αντλεριανές μεθόδους αποφεύγουμε τις ασυνείδητες «παραδοσιακές» αντιδράσεις. Έτσι αντί να απαντούμε σε μια σύγκρουση με καυγά ή με αποχώρηση προσπαθούμε να αναπτύξουμε αποτελεσματικούς τρόπους να λύσουμε τις συγκρούσεις μ` ένα τρόπο δημοκρατικό. Αυτή η διαφορά μπορεί να διδαχτεί στα παιδιά και στους γονείς, μέσα στην οικογένεια, στο σχολείο, στην κοινότητα & από ευτυχισμένες οικογένειες δημιουργούνται ευτυχισμένες πολιτείες και ευτυχισμένα κράτη.

Εριφύλη Πασπάτη
(Σύμβουλος Ψυχικής Υγείας, Ειδικευμένη στην Αντλεριανή Προσέγγιση)